

ΑΓΩΝΑΣ

ΣΧΟΛΙΑ - ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Υποκρισία είναι η τέχνη του εξαπάταν_ προσπάθεια επίδειξης άλλου προσώπου (σκέψης, πράξης, λόγου) ανύθετου του πραγματικού.

Ο ιθοποιός διακρίνεται για την ... υποκρισία του, υποδύμενος κάθε φορά άλλον χαρακτήρα, άλλο πρόσωπο, μεταφερόμενος, αλλάζοντας μορφή. Η δυνατότητα αυτή θεωρείται ικανότητα, προσόν, τάλαντο (ταλαντούχος) στον καλλιτεχνικό κόσμο. Για να το πετύχει αυτό φοράει μάσκα, προσωπίδα – «αφανίζει το πρόσωπο αυτού» – με την οποία αλλάζει μορφή, πρόσωπο, έχοντας σαν οκοπό να φωτείνει, να διδάξει υψηλές αξίες και να οδηγήσει τον ακροατή (θεατή) στην χρονοπίθεια (χρονιό ήθος).

Στην Καινή Διαθήκη συναντούμε πολλές φορές τις λέξεις υποκρισία, υποκριτής και υποκρίνομαι.

Ο Χριστός μας λέγει: «... μή γίνεσθε ώπερ οι υποκριταί σκυθρωποί_ αφανίζουσι γαρ τα πρόσωπα αυτῶν ὅπως φανῶσι τοις ανθρώποις νποτεύοντες...» (Ματθ. 6, 16).

Το πάθος της κενοδοξίας οδηγεί πολλούς ανθρώπους σε ενέργειες τέτοιες, ώστε ενώ είναι άδικοι, κενόδοξοι, μοχθηροί, ζηλόφθονες ... να προσποιούνται τον δίκαιο,

τον ταπεινό, τον καλό και αγαπητό «ίνα φανώι τοις ανθρώποις», για να πάρουν τον έπαινο από τους ανθρώπους, προσέχοντας και πιστεύοντας διασκάλους «εν υποκρίσει φευδολόγους» (Α' Τιμ. 4, 2) που ψεύδονται και πλανούν.

Γι' αυτό ο Χριστός αποπύθυνε τα φοβερά «ουαί» προς τους γραμματείς και Φαρισαίους (Ματθ. 23, 23-33) αποκαλώντας τους υποκριτές, οδηγούς τυφλούς, ανθρώπους αρπαγής και αδικίας, τάφους κεκονιαμένους – έξωθεν ωραίους, έσωθεν γεμάτους πάσης ακαθαρσίας – φίδια και γεννήματα εχιδνών.

Τέλος ο Κύριος κρούοντας το κουδούνι του κινδύνου λέγει: «Προσέχετε εαυτούς από της ζύμης των Φαρισαίων, ήτις εστί υπόκριοις» (Δ. 12, 1).

Ο λόγος του Θεού είναι διαχρονικός και συνεπώς η προτροπή «προσέχετε» δεν αφορούσε μόνο τους ανθρώπους της εποχής του αλλά και τους σημερινούς και τους μελλοντικούς. Προσέχετε συνεχώς και φυλάγεσθε και από τους σημερινούς Φαρισαίους λαϊκούς, αλλά κυρίως ρασοφόρους Φαρισαίους. Προπαντός από της «Ψυχούλες» που εμφανίζονται με ένδυμα προβάτου. Άλλα και από τους λαϊκούς ορθοδόξους χριστιανούς

τους χαζοχαρούμενους και οσφυοκάμπτες, τους «ευλαβείς βλαμμένους» (π. Παΐσιος) που δε διοτάζουν να αρνηθούν αγίους πνευματικούς και να προστρέψουν σε εφήμερους επίδοξους γεροντάδες.

Φοβερή λοιπόν η υποκρισία και επικίνδυνη. Και επειδή «ο κόσμος όλος εν τω πονηρώ κείται» (Α' Ιων. 5, 19) ας θέτουμε σε δοκιμασία πρόσωπα και πράγματα και ας μη βιαζόμαστε να εμπιστευθούμε τον εαυτό μας στον οποιοδήποτε.

Τελειώνοντας ας αφήσουμε τον θαυμάσιο σκωπικό μας ποιητή Σουράνη, να μας περιγράψει με το δικό του τρόπο τη σημερινή κατάσταση.

ΔΙΑΧΥΣΕΙΣ
Ένας τον άλλο περγέλα με ψευτοδιαχύσεις...
«Τί κάνετε; - Πολύ καλά, του λόγου οας; - Επίσης!
- Πώς είναι ο πατέρας οας κι η σεβαστή μπέρα οας;
- Πώς είναι το μωρό οας κι ο γερο-πεθερός οας;
- Πολύ καλά! - Πώς χαίρω!
- Ευχαριστώ, το ξέρω.
Και λέγοντας πως χαίρεται σας αποχαιρετά και σεις βεβαίως ξέρετε πως δεν ενδιαφέρεται για κείνους που φωτά.

ΡΩΤΑΜΕ: Η Μητρόπολη μπορεί να μας πληροφορήσει, σε ποιό σημείο βρίσκεται η υπόθεση με τα οικονομικά Ιερού Ναού του Τυρνάβου; Άραγε, τελικά θα βρεθεί κανείς να λογοδοτήσει;

Το καβουράκι και η καβουρίνα...!

Σε κάποια αίθουσα δικαστηρίου, όταν ο συνήγορος των καπηγορούμενών πρότεινε στο δικαστήριο να ζητήσει ο Μητροπολίτης συγγνώμη για τα σάσα προκάλεσε σε βάρος των πιστών της Μητροπόλεως του, ο αντίδικος, με ειρωνεία, είπε την περιφήμη φράση: «Ο Δεσπότης να ζητήσει συγγνώμη;» Νομίζω ότι η φράση απαιτεί σχολιασμό. Πράτων: Ο αντίδικος αγνοεί, ότι κανένας άνθρωπος δεν είναι τέλειος και αναμάρτητος, όσο άγιος κι αν είναι. Δεύτερον: είναι πολύ πιο εύκολο να αμαρτήσει ο Δεσπότης παρά ένας απλός πιστός. Και τούτο διότι, ο μεν πιστός έχει να παλέψει μόνο με τα πρωστικά του πάθη, ο δε Δεσπότης, πλην των δικών του αμαρτημάτων (και δεν είναι λίγα), έχει ευθύη και για τα «αγνόματα του λαού». Τρίτον: Ο επίσκοπος οφείλει να είναι παραδειγμα προς μήμηση και όχι προς αποφυγή.

Εάν ο ίδιος δε ζητάει συγγνώμη για τα ατοπήματά του, πώς θα απαιτήσει μετάνοια από τους ποιμανόμενους; Γνωστός ο μύθος του Αίσωπου που παρουσιάζει την καβουρίνα να συμβουλεύει το καβουράκι της να περπατάει ίσα – όχι πλάγια, ως συνήθως, αλλά μπροστά πάσω – κι εκείνο να ωράει: - Πώς περπατούν ίσα μάνα; Δείξε μου.

Πώς όμως η δυστυχισμένη να δείξει, αφού κι εκείνη περπατούσε στραβά;

Πολλά τα παραδείγματα των Αγίων που υπήρξαν πρότυπα ταπεινώσης και μετάνοιας, τα οποία καθέ χριστιανός γνωρίζει, πολύ δε περισσότερο οφείλουν να γνωρίζουν οι Δεσποτάδες ώστε να δεσπό-

ζουν στις καρδιές των πιστών θεοφιλώς «και μή αναγκαστώς, αλλ' εκουσίως, μηδέ αισχροκερδώς, αλλά προσθύμως, μηδ' ως κατακυριεύοντες των κλήρων, αλλά τυποί γενόμενοι του ποιμένου» (Α' Πέτρου ε' 2-3).

Για την ψυχική και πνευματική αφέλεια τόσο του Επισκόπου όσο και του κάθε συνηγόρου θα αναφέρουμε ένα περιστατικό από τη ζωή του Αθβά Σισώη:

...Πληροφορθείς από το Θεό ο Αθβά Σισώης την επικείμενη, σε λίγες ημέρες, αναχώρηση του από τον μάταιο αυτό κόσμο, ενημέρωσε τους υποτακτικούς του (μαθητές), τακτοποίησε τις όποιες εκκρεμότητες και ξάπλωσε σιωπηλός και προσευχόμενος. Ευχαριστημένος ο Θεός από τη ζωή του Αγίου, επέτρεψε να λάψει το σώμα του από θεία δάζα. Έκπληκτοι οι μαθητές του, συζητώντας του αποσπύσαν την προσοχή, από τη χαρά τους. Εκείνος δε, ενοχλημένος από τις εκδηλώσεις τους, είπε: «Ησυχάστε για να βάλω αρχήν μετανασία». Αν εσύ, Αθβά Σισώη, μέσα στην τόση αισθητή σου, αισθανόμουσ ότι ήσουν αμαρτωλός, τότε τι να πούμε για τους «αγίους» Επισκόπους, Αρχιεπισκόπους και Πατριάρχες που πρόδωσαν και προδίδουν την Ορθοδοξία μας και δυσφημίζουν το άνομα του Κυρίου μας; Και το τραγικότερο, να αισθανόνται δικαιωμένοι γιατί φορούν το ράσο – λες και το ράσο κάνει τον παπά – και συνεπώς δεν έχουν ανάγκη της συγγνώμης ή καλύτερα τους «χρωστάει» κι από πάνω ο Χριστός...

Κύριε ελέησέ μας.

ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ "ΣΩΣΟΥΜΕ"...

Έτοις τελειώνει, η μικρή αλλά με πολύ ουσιαστικό περιεχόμενο, επιστολή γιατρού προς τον "Ορθοδόξο Τύπο" που δημοσιεύτηκε στο φ. της 3-8-2007. Ο επιστολογράφος αναφέρεται στην περίπτωση της υγείας του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου και θίγει το θέμα των μεταμοσχεύσεων.

Είναι γνωστό ότι το θέμα των μεταμοσχεύσεων και μάλιστα αυτών που αναφέρονται στους, εγκεφαλικά νεκρούς, διχάζει τόσο τους θεολόγους όσο και άλλους επιστήμονες.

Για την αφίρεση του οργάνου, όπως συνέβη στην πεταμόσχευση του Αρχιεπισκόπου, ο δότης θα

πρέπει να υποστεί γενική νάρκωση. Εφόσον λοιπόν ο δότης είναι εγκεφαλικά νεκρός (έτοις τουλάχιστον υποστρίψουν όσοι τάσσονται υπέρ των μεταμοσχεύσεων) τότε προς τί να νάρκωση; Για να μη πονέσει ο "νεκρός"; Οι νεκροί πονάνε; Άρα δολοφονόμε συνανθρώπους μας, για να "σώσουμε" κάποιους «Αρίους»; Και δη αφερωμένους; Έτοις καταλήγει η επιστολή του γιατρού. Αυτή είναι η πραγματική θεώρηση του ότι όψιν θέματος σύμφωνα με την ορολογία των Αγίων της Εκκλησίας μας, όπως γράφει ο καλός επιστολογράφος, και όχι σύμφωνα με τη γλώσσα των κεντρών μεταμοσχευσης.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ Ο Αείμνηστος ΝΙΚΟΣ ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ σφυροκοπεί την Πνευματική πυγεσία

ΚΑΤΗΓΟΡΩ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ (4ο τελευταίο)

"Ακούσατε λόγοι Κυρίου"

Ας μην αυταπατώμεθα κλείνοντες τα μάτια μας στη σκληρή πραγματικότητα. Όσο κι είναι μεγαλοπρεπείς οι θρησκευτικές μας τελετές όσο κι αν χτίζωμε καλλιμάρμαρους ναούς, σε τίποτα δεν αφελούμε. Αποκτήσαμε Παναγιάταους, Μακαριώταους, Πανιερώταους κι' έναν απλό άγιο που μας χρειάζεται να δεν έχομε. Πού βαδίζομε; Ο κλήρος είναι μπλεγμένος σ' ένα δίχτυο κοινωνικών και νομικών συνθηκών απ' όπου δεν ημπορεύει να διαφύγη. Το λόγο έχει ο χριστιανός λαός. Όπως τον καιρό των διωγμών ο λαός με το αίμα του και την ψυχή του εκράτησε το μέτωπο του χριστιανικού αγώνα, έτσι και σήμερα θα ξαναπάρω στον ώμο του το σταυρό του καινούργιου αγώνα και θα νικήση.

Ευτυχώς μέσα στην Εκκλησία απάρχουν τα στελέχη εκείνα των οποίων τις καρδιές κατακαίει ο πόθος γι